

סיקורת

בשפה פשוטה וקולחת, בלי התהדרות ור נפוחות סיגנונית לשמה.

דוגמה מצויינת לשיר מחאה עצוב נור סח גפן הוא "התארגנות":

"מצאנו מקום למיטבה, מקום לאפסנאות, הבערנו מדורה, זרדי אלה ותות,

מצאנו מקום למירפאה, מקום לאלונקות, אך לא מקום שם הקצינים יוכלו לבכות."

ואולי דווקא משום שאזונו פקוחות ל- רחשי המאה העשרים, מתגעגעת נשמתו

למאה שעברה, למישחקי הילדות של יונתן הקטן בנהלל, לאבירים בלי טלפון

ולאהבות שלא מחכות לאוטובוסים, ויותר מכל הוא מחפש את העצים התמימים ור

הדור הבריא והחסון, שהיה פעם בארץ. בשיר, המוקדש לסבו (שמואל דיין, אביו

של משה דיין, אחי אמו) מתמצת יונתן של גפן את דאגתו של יונתן הגדול, לאורך

כל שיירת השירים: געגועים לברוש הר ירוק והבריא, שנטע סבא בימים בהם עוד

לא טסו לירח, ולסבא לא היה סרטן-כבד. לא

תיאטרון

שלוש אחיות, בתולות זקנות, אשר היו כולן מאוהבות בזמן זה או אחר בגבר בשם תיאודור, מקנאות זו בזו, וכולן ביחד באחיינית צעירה, המראה סימנים שתצוד את הגבר ברשתה. זהו נושא של מחזה קלאוסטרופובי פושר ומשעמם, בשם תיאודור (אלן שניידר) המוצג על-ידי תיאטרון הבימה.

כל מרכיבי הקאניבלים הרוחני של אדוארד אלבי מצאו את דרכם לתוך מחזה זה, אלא שכולם, בלי יוצא מן הכלל, מהולים במים, בים פיטפוטים, הורים שתלטנים ההורסים חיי ילדיהם, אנשים החיים בצוותא והשונאים זה את זה, אבל אינם מסוגלים להיפרד, צדקנות בורגנית, כל היתרוצים הללו צועדים כאן בסך, כמו חיילים טובים שנקראו להצדיק את קיום המחזה, אבל שכחו ללבוש מדים חדשים, לפני שהגיעו למיצעד. המחזה אינו קומדיה, משום שאינו מצחיק, אינו דרמה, משום שאינו מרגש, ואינו חשוב, משום שאינו מחדש.

הבמאי ניקו ניתאי לא עזר הרבה ל- תיאודור המיסכן, ארבעת השחקניות הי משתתפות בהצגה אמנם אינן מתנגשות על הבימה, אבל קשה לומר שמישהו עזר להם לחדור לעומק תפקידיהן, או להעניק להן איוה מימד מעניין שהוא. אפילו שחקנית מנוסה כמו בתיה לנצט נאלצת להשתמש במניארות מאולצות, כשהיא מגלמת לסבית מודקנת, המנסה להיות מודרנית, שושנה דואר נראית אובדת- עצות כאשר שהטביעה את יגונה בעולם העסקים, ואילו יעל דרואנוב מסגלת ל- עצמה צלילי-דיבור וצורת מישחק מעצבנת עוד יותר מכפי שדורש התפקיד, תיקווה מור, האחיינית הצעירה, שבטלוויזיה נר- אית כשחקנית שבטעות הסתננה פנימה, נראית כאן כקריינית טלוויזיה אורחת. אפשר גם בלי.

ספרים

מי שמודאג מן העובדה שספרים הוא מסוגל לקרוא רק בקושי, עיתונים — הוא מוכרח, אבל שירה היא למעלה מכוחו- תיו, יכול לסלק דאגה מלבו: את ספר הר

יהונתן גפן

כססבא דיין נטע ברוש

שירים החדש של יהונתן גפן אפשר ל- בלוע בגמיעה אחת, על אף שמו **מקום לדאגה**, ולמרות שיש בו 56 שירים (מבוכים בעיטוריו של יוסל ברנגר).

מקום לדאגה רומן בשמו שהאמן הי צעיר בן ה-22 מודאג, הוא מאחד בתוכו כמה נשמות: עיתונאי-פיליטונאי-פיזומ- נאימשורר, החדשות הן התורמות את הדאגות, הפיליטונאי שבו מלווה אותן ב- ליגלוג מריר, אך אף פעם לא בשינאה תהומית. כמשורר הוא תמים מכדי לשנוא בשיריו, אבל כפיזומנאי הוא מיטיב ל- תאר את נושאי-דאגותיו, מבטא אותם

הוצאת "כמתח" תל-אביב

ת.ד. 281 בתים

"נראה לי כי שמעון פרי הצליח ליצור את התבשיל הפוליטי-חברתי החריף והגס ביותר שקם עד עתה בישראל."

(רן כסלו — "הארץ" (20.10.71)

הישראלי הנחמד

"זוהי עטיפה הומוריסטית שיש בה הרבה מן הבקורת החברתית." (ספרים חדשים: "מעריב" (22.10.71)

"עם פרסומו של הספר "הישראלי הנחמד" של שמעון פרי נפתח דף חדש בספרות הישראלית."

(פרופ' גולדקאקר "האתמול" (12.10.2021)

להשיג בכל החנויות ובמישרין מההוצאה: ת.ד. 281 בתים. נא לשלוח לי את "הישראלי הנחמד", ר"ב צ'יק/המחאת דואר בסך 9 ל"י

שם המשפחה שם פרטי העיר הרחוב מס' הבית

בידור

בתל-אביב חושבים שאת שירי המחאה, כמו את הפיצה, המציאו בני-יורק. שבוב דילן וג'ון באיו היו נביאים, ושחלכת- האמבטייה היתה שיא-שיאי המחאה הי אפשרית. השאנסונים הצרפתיים משנות ה-40, שבעטו במימסד ובכל פרותיו הי מקודשות, נישמרו בסוד מפני המאזין הי ישראלי. הסיבה: אחוז דוברי הצרפתית בשורות-השיזור נמוך כל-כך עד שכימעט ולא הושמע בפומבי שום דבר צרפתי ש- דרש מאמץ קטן של תירגום.

יוסי בנאי תיקן קצת את המצב ביחס לג'ורג' בראסנס. שירי ז'אק ברל הגיעו למעשה דרך אמריקה, פיליפ שפרן-וונגר העז לתת לישראלים מנה של ז'אק פרבר (והם לא ידעו בדיוק איך לאכול את זה), ועתה נעשה נסיון אמין ומבורך של אלי קינן שתירגם, וסרדי כהן שביים, להביא אוסף שירים של "הגדולים הצרפתיים" בתוכנית אחת: **עת לאהוב ועת ל- שנוא** (בימת צוותא).

כוונת טובות, אבל כוונות גבוהות. בר- ריס ויאן, ג'ורג' בראסנס ויאן פרא, (ש- שיריהם כלולים באוסף), כל אחד הוא תותח — משורר ומבצע בחסד-האלוהים, לכן, עם כל הרצון הטוב של דוריאן ארויו אשולמית אדר, המגישים את קובץ השיר- רים, חבל שהחומר הטוב הזה מגיע ב- קושי עד לשורה הראשונה. שולמית אדר היא אמנם שחקנית מוכשרת, והיא מצלי- חה בהחלט לזעזע כשהיא מגישה את שירו של נתן אלתרמן אל תהנו להם רוי בים (קצין בכיר ששמע את השיר הזה בהופעה שאל: "מי הדביל הלא-מוכשר שכתב את השטויות האלה?") אבל כתסיה רכות וקולה חלש מלהיאבק במנגינות הסרקסטיות של בוריס ויאן (אותו שיר על הפצצה האטומית, שהממציא-הגאון מפגין לעיני הממשלה, ומפוצץ אותה ב- אותה הודמנות, הצליח להפיל גם את הי שחקנית השברירית), דוריאן ארויו מי גזים, מגזים ומגזים. העריק הוא שיר ש- אינו זקוק לפתטיות של טוביה החולב, יש בו חומר-נפץ חי, אבל צריך לדעת להגיש את זה, כמה חבל.

תקליטים

נעים מאוד להיות ג'ורג' בראסנס או ז'אק ברל, לכתוב לבד את המוסיקה. לבי- תוב לבד את המילים. לשיר לבד את השיר- רים, להופיע לבד על הבימה. להקליט לבד את התקליט. לקבל לבד את המחז- מאות ולגרוף לבד את כל זכויות היוצי- רים. בהחלט נעים. אבל זה לא הולך לכל אחד.

שדמה ארצי, שיצא לשוק באומץ-רב והפיק בעצמו את תקליטו אריד-הנגן על אנשים, אסף מהירהור-ליבי, מוזיקונותיו וממחשבותיו, כתב להם מוסיקה ושר או- תם בעצמו. אבל, למרבה הצער, דווקא תרומות אחרות לתקליט, כמו העטיפה והעיבודים (אלברט פיאמנטה), זכאים ל- מחמאות העיקריות. כי עם כל ההערכה

(המשך בעמוד 12)

ליל כלולותיהם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי ליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה. כל זאת במחיר של — 75 ל"י.

כתבו או צלצלו ל"דורית", טל. 445111 מלון שרתון — תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף — 65 ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב

MARY QUANT

Jeepers Peepers!